

ЖИВ ЧОВЕК

Чесћишћам самом себи на својој пролазности.
Одувек сам се плашио вечности,
штоз огромноз пошмулоз йса шћо ми је њушкао
сћојала

и прашио ме без уједања.

Вребајући смрти као неко ко чека писмо
које ће донети божански зласник,
нишћиа немам за йразник наредноз дана.
Сав мој животи био је чекање без краја.

Између сна и свеколикоз мора, у небески предео
йусћио сам своју комету.
Видео сам свеишонику моз завичаја и цело моје деишнство
разасћрћо на сћо миља йоред мора.

Нишћиа не йражим од йебе, Смрти, чак ни надокнаду
друге сћране

којом ублажаваш крај йаћеника.
Дај ми само йошћуни сан оних шћо умиру
и одлазе йод земљу с исћруженим ногама.

Нек животи буде сан, и сни нек буду сни
расћолућеноз сна оних шћо су још живи.
Једно усамљено срце, крайкоштрајно у времену куца
а сенка земље сувше је мала да би га заклонила.

ИЗМЕНАЊЕЊЕ

13. авзусћиа био је йећак.
Заћо је Тереза била сва смећена
и йројусћиила црвени аућобус.
Небројени завежљаји осћали су заборављени
йо йрамвајима.

13. авзусћиа био је йећак.
Заћо нисам могла да сањам.
Уйваре су се извезле ринћишћилом
у йравцу Којакабане, одакле је йобежло море.

13. авзусћиа био је йећак.
Моја су йисма залућила
новине нису изашле
а йрељубнице су заћекли на делу
њихови мужеви иначе слети и йуни йоверења.

13. авзусћиа био је йећак.
Небо је бљувало со, угаљ и сумйор
авиони су се рушили на йоља белих рада
жувернанће су биле ойћушћене
а војници сћречени да изађу из касарне.

13. авзусћиа био је йећак.
Заћо сам освануо мрћав.

ПУСТЕ ЧИНИ

Измишћам цвети, и више од цвети, росу
шћо га йреобраћа у сведока ове зоре.
Измишћам огледало, и више од огледала, љубав
гле видим себе, живоз, у саркофазу.
А животи, йај колойлеи враћбина,
дојушћиа да га измишћам речима
- змајевима које је маћија йобедила.
И не чуди ме йо шћо ја, овако смрћан,
нейраведно осућен да йосћанем йрах,
сћварам једну ружу вечну йоћуи ружа
каквих нема у овој флори крайкоштрајноз биља.
Сан једноз сна, животи, на већру, расћршује се

ЛЕДО ИВО

ЖИВ ЧОВЕК

Избор и превод са португалског
Јасмина Нешковић

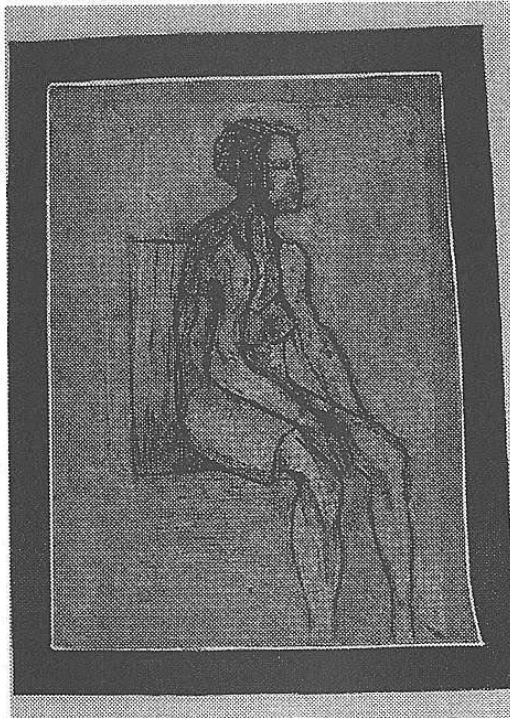
у йусћиа сећања. Моја ружа мре
заћо шћо је вечна, заћо шћо је йусћи
свеи.

БИК У ШПАНИЈИ

На овом йољу, у Шћанији
види се само косћур једноз бика.
Никакав извор нишћи море у близини.
Све је камен, у чистој йусћињи.
А далеко, на обзору, зелени маслињац
чувају своје леио за некоз живоз бика
шћо йасе и йрежива сву самоћу
своз биковскоз йосћојања у Шћанији,
на њеним суровим йољима.

КРАЉИЦА ВЕЧЕРИ

Исћишћујем земљу.
Одговара камелија
својим мирисом
укојаним у камен.
Исћишћујем љубав.
Говоре зола недра,
моја вечића звезда
која лебди у ймини.
Исћишћујем кишу.
А одговор виси,
ућуљени фењер,
у уснама маховине.
Жабе које сћанују
у влажном сућону
и небеса шћо йрождиру
наше осћаћке,
све шћо је сћвар
или живи облик
скривен у љушћури
ил йрозни вео
йишћам и одговарам.
И чувам йајну
у влажној йећини.
Од свих йишћања,
од свих одговора,
йреосћаће само
йвој смех клићави,
моја слаћка и бела
краћице вечери,
благо йохранено
у својој махуни.

Свећлана Сикима, Фиђура

Белешка о песнику:

ЛЕДО ИВО (рођен 1924) један је од најзначајнијих песника Бразила, припадник тзв. "Генерације 45" која је у великој мери обележила доминантне токове у бразилском песништву друге половине нашег столећа. Изразити лирничар, духовни потомак романтичара, овај песник раскошне имагинације и безрезервне вере у стваралачку моћ речи, вођен непогрешивим слухом за мелодијске и ритмичке вредности матерњег језика, упечатљивим и згуснутим сликама гради своју утопистијску визију поново пронађеног замаљског раја. Важније збирке: "Маштарије" (1944), "Ода сумрака" (1948), "Језик" (1951), "Чини" (1960), "Песничка антологија" (1965), "Finisterra" (1970), "Исповести једног песника" (1979).